

CUKOR GYÖRGY

Haza

*És egyszerre csak bámult
hirtelen bámulni kezdett
hogy beleveszett a bámulásba
A szemei két hazug politikai értekezés
Bámult növényvilágot legelő szemmel
És levágták a kezét a kéz nélkül valónak
és csonkolták a lábtalant
kéregess adnak amit
hegedülgess koldusdalt mint vak kisfiú
És koldult koldusmódra
És a mellkasára szépszerével fekélyt tettek fekélyhúzó
virággal két gennyedző emlőt a nemtelennek és kreáltak
neki csecsemőt a sebekre a gusztustalannak
és didaktikusan undorodtak tőle
hogy belevelő koldus legyen
Tanították koldulj tőlünk jól belerúgtak hogy elbámult
de annyira hogy önnön üresre bámult
ámulatának likán megszületve átesett és tulajdon leskelődő
szakadékán fordult át csillag-lombként és az élet
ügyei gyanánt bár jó előre a vérkörei szű-járadékok
Így járt koldulva
kezetört vak
így hazudozott legendát járogatott lábtalan járdigált
adjatok adjatok
De mára jutva képtelen enni
és nem tud üríteni őkelme
sem összeadni-kivonni
betakarózni sem tud egyedül árnyék-csecsemőivel
nem űzi a vágy szőrbozótba a nemtelent
Nem tud ez semmit
Berúgni belakni egy jót képtelen
A belei mint száraz mélyút az akácokban
mája viszonylatában fölszedték a síneket
a szípiros pagony benteskirakat üvege saját
felszínének belső tükre de azon túl sem lát ez semmit
ez a maga alatt lévő*

*Nem tud ez semmit az agya sejtelmében ő mindössze
a rossz álom az önmaga balsejtelmében
ücsörgő hús-zöld tócsa
az útszéli kereszt alatt melyre fölszögezték
azt a fiatal rabbit*